

ПЕТЛЕТО

Когато си най-тъжен, най-отровен
И се усетиш най-зъл и най-зле,
да би могъл отново да отвориш
душата си и като в стар прозорец
да чуеш в нея пак това петле...

Дано е само живо то все още!
Да те намери дето и да си!
Да дойде като в детските ти нощи
и, както в тях, и днес от всичко лошо
да те измие и да те спаси...

Когато си най-тъжен... И където
да си попаднал – вслушвай се край теб!
Претърсвай със слуха си ширинето!
И чуеш ли отнякъде гласчето,
не бой се, значи всичко е наред!

... Говоря ти, а слушам тишината:
не пърхат ли там някъде криле?
И на плета раздърпан на душата –
понесло в златна човчица зората –
не кукурига ли едно петле?

(стихосбирка „Всеки делник има красота“, Профиздат, 1985 г.)